

най-висшитѣ редове на Гръцкото общество и отъ първенцитѣ, които сж въ тѣзи „редове“. Слѣдъ това Анри Белъ описва дѣлата и животътъ на политическитѣ кружоци въ тия най-висши редове, и казва че парламентарния животъ въ Гръция се свежда на слѣдното: правителството и народното събрание правятъ законитѣ, а слѣдъ това и министритѣ и народнитѣ прѣдставители, всички по евоему, глѣдатъ да ги обиколитѣ, като за това взаимно се подпомагатъ. За това министритѣ, като се смѣняватъ единъ слѣдъ другъ, и не се грижатъ вече за нищо друго освѣнъ за това, което спада въ политическата сплѣтня и корупцията на народнитѣ прѣдставители. „Въ Гръция“, казва Дешанъ, „партиитѣ сж многобройни; мѣжду това тѣ не се дѣлятъ измѣжду си поради нѣкои различни начала. Въ Гръция нѣма нито религиозенъ, нито социаленъ въпросъ. Всичкия народъ нѣма еднакви интереси. За това и гласоподаватѣ едни за гоозъ, а други за оногозъ“¹⁾ „Нещастното политическо врътоломство“, казва Анри Белъ по-нататкъ, „коего съ своя шумъ задушва и самитѣ чужденци, се върти просто около лични въпроси. Отъ тамъ борбата се води по начинъ, съ който се обяснява защо дори и оптимистически расположенитѣ Филѣлини се страхуватъ за съществуванѣто на страната. Най-ужасното що испѣква твърдѣ ясно отъ тѣзи борба е това, че тя се води единствено заради обогатяванѣ отъ държавната касса. Борбата на която и да е опозиция, противъ което и да е правителство, до сега ясно е изнасяла на показъ стрѣмленіето, че тя се води само за това, за да може да се „яде“, както Гръцитѣ казватъ“.2) Характеристично въ това отношение е туй, че въ старитѣ Елини не е имало политически процесъ, който да не е билъ подиганъ по обвинения въ подкупване; а прѣдъ сжда цѣкъ сж стояли като политически прѣстѣпници почти всичкитѣ тѣхни велики държавни мъже и вожди, които по-вечето сж биле осмѣждани. Атавизмътъ се намира и въ народитѣ.

Нѣма съмнение, че лошото положение на финанситѣ въ Кралството, което вече граничи съ банкротство, произгича отъ началото, което Гръцитѣ сж приели отъ Турцитѣ, а тѣзи послѣднитѣ безсъмнено сж приели отъ Византийцитѣ, а именно: „Султановото благо е море, и свиня е онзи, който

¹⁾ Gason Deschamps, op. cit. стр. 67.

²⁾ Henry Bell op. cit. стр. 40.